

— Да прощавате, господжи, каза съ кроткийтъ и мелодическийтъ гласъ, свойственъ въ проношеніето на жителитъ по тѣзи странѣ; струвате ли ми това добро да ми прочетете това писмо? И като извади отъ пазвъ едно писмо сгънато по отколѣшній обычай, подаде го.

— Прочетѣте го, господине, рече ми г-жа Ларокъ, и даже велегласно ако ще.

Азъ като зехъ писмото видѣхъ го че бѣ любовно и прашаше ся до г-жѣ Християнѣ Оядекъ, въ селото въ махалѣтъ и въ чешликътъ Словата явно бѣхъ отъ неученѣ рѣкъ, а искаваніето ся виждаше искрено. Отъ денословіето ставаше ясно че г-жа Христина прѣди двѣ или три недѣли бѣше получила писмото, и понеже не знаеа да чете, а пакъ не искала да научатъ тайнѣтъ ѣ присмѣхулитъ около неѣ, чакала да мине добъръ нѣкой пѣтникъ който да знае да чете, за да ѣ даде ключътъ на тайнѣтъ, която отъ петнадесетъ дена на самъ горѣше ѣ сърдцето. И като отвори още повече голѣмытъ си сивы очи виѣ ги съ неискazanно вниманіе отгорѣ ми, когато прочитахъ кривытъ тѣзи редове на писмото :

„Пишѣ ти настоящето за да ти извѣѣ че, отъ деньтъ когато слѣдъ вечернѣ си поприказвахмы, умѣтъ ми не ся е мѣнилъ; но като не знаѣ ты пакъ на кой си умѣ мене ми е много тѣжно. Сърдцето ми всичко е придадено на тебе. И ако стане това бѣди увѣрена че никой